

vigtigt for en stor del af Folketingets medlemmer, og det skal jeg beklage dybt. Men ja: Der er stadig en lang række udfordringer i Irak, og derfor er det stadig nødvendigt, at vi er der og gør en forskel.

(Kort bemærkning).

Søren Espersen (DF):

Ja, og man kunne jo tilføje, at f.eks. på Cypren var der danske soldater i et kvart århundrede – et kvart århundrede – og krigen her startede i 2003.

Der er yderligere to ting, jeg også vil have hr. Troels Lund Poulsen til at bekræfte. Punkt 1 er, at mange af de problemer, der er i Irak, skyldes folk, der kommer udefra, terrorister, der vælter ind over grænserne, fordi de har fundet ud af, at der er bal i den borgerlige i Irak og gerne vil medvirke. Punkt 2 er, at et diktatur, som har været i 35 år med et Baathparti med 8 eller 9 millioner mand under våben, ikke er noget, man kan afvikle på en eftermiddag.

(Kort bemærkning).

Troels Lund Poulsen (V):

Det er jo helt rigtigt, at det er et diktatur, der nu langsomt, men sikkert bevæger sig mod demokrati. Det er derfor, det er nødvendigt at blive, og det er derfor, det desværre tager tid, for det lader sig ikke gøre fra det ene år til det andet.

Vi har en meget stor opgave foran os; det har vi aldrig lagt skjul på og vil ikke gøre det. Men jeg synes, det er meget vigtigt at anerkende her i dag, at grunden til, at vi gør en særlig stor forskel i Irak, jo er, at FN ønsker, at vi skal være der, og at den irakiske befolkning også ønsker, at vi skal være der, netop for at hjælpe befolkningen. En del af problemet er, at befolkningen ønsker, at landet skal blive mere fredeligt og stabilt, og at mange terrorister rejser til Irak med det ene formål at være med til at destabilisere det demokrati, der er under udvikling. Det er helt korrekt.

Formanden:

Tak til hr. Troels Lund Poulsen. Så går vi videre i ordførerrækken, og det er hr. Per Kaalund som ordfører.

Per Kaalund (S):

Efter Socialdemokratiets opfattelse er der behov for en ny dansk Irakpolitik, og vi har sammen med De Radikale fremlagt et konkret og konstruktivt forslag om Danmarks bidrag til genop-

bygningen af Irak og benævnt det »Det Irakiske Initiativ«.

Det indeholder bl.a. træning og uddannelse af irakiske soldater gennem NATO's træningsmission, hvor Danmark p.t. står for ca. 10 pct. af indsatsen. Det gælder opbygning af et moderne irakisk forsvar, som er vigtigt, også af sikkerhedsmæssige grunde, og forhåbentlig under demokratisk kontrol. Initiativet taler også om styrkelse af det irakiske politi, og her foreslår vi bl.a., at den danske politimission flyttes fra Basra til Bagdad, hvor der er større behov for den, og at Danmark med fordel vil kunne udnytte sin ekspertise inden for landbrug, miljø og energi-sektoren til at yde rådgivning og teknisk bistand til genopbygningen i Irak. Vi agter også at støtte og foreslår yderligere EU-initiativer på forskellig vis, og endelig foreslår vi at støtte opbygningen af menneskerettighedsinstitutioner og et demokratisk retsvæsen.

Der er tale om en række langsigtede, konkrete initiativer. Til finansiering af dem foreslår vi afsat 260 mio. kr., og i det omfang sikkerhedssituationen kræver det, skal der også stilles beskyttelse til rådighed. Det vil sige, at vi godt kan se, at der fortsat er brug for danske soldater i Irak, bl.a. til disse opgaver.

Socialdemokraterne kan selvfølgelig støtte FN's aktiviteter i Irak, bl.a. bistandsmissionen, og ligeledes kan vi støtte det, der ligger i beslutningsforslaget om at stille et dansk transportfly til rådighed for FN-opgaver i et halvt år. Men Socialdemokraterne kan som bekendt ikke støtte en fortsat dansk deltagelse i den amerikansk-engelsk ledede multinationale styrke, hvor vi i øjeblikket har godt 500 soldater.

KI. 11.15

Socialdemokraterne stemte i øvrigt på samme måde, som man gjorde i Norge, Sverige og Finland i marts 2003, nemlig imod dansk deltagelse i Irakkrigen. Fra juni 2003 har Danmark deltaget som en del af besættelsesmagten i Irak og under FN-mandat, og dermed havde vi en række forpligtelser, som vi fandt det rigtigt at vi deltog i.

Men nu er der gået 3 år, hvor de danske soldater i øvrigt har gjort en stor indsats under vanskelige forhold, og vi har nu gennem mere end et år efterlyst en såkaldt exitstrategi og sideløbende meddelt, at vi anså juli 2006 for seneste danske tilbagetrækning.

Regeringen har ikke taget initiativ til en exitstrategi. Vi bliver hele tiden mødt med standardbemærkninger om, at arbejdet skal gøres færdigt, at man ikke skal vælte byrderne over på